

Christel (40) kreeg de diagnose eierstokkanker: 'Ik was veel te jong om te sterven'

Eierstokkanker staat ook wel bekend als de *silent killer*. De ziekte wordt vaak pas ontdekt als het te laat is, waardoor er vijf jaar na de diagnose nog maar 38 procent van de patiënten in leven is. Christel Kuiper-Jansen (40) werd in 2018 gediagnosticeerd met eierstokkanker. Ze is inmiddels voor de tweede keer schoon verklaard, maar er is een grote kans dat de kanker weer terugkeert. Zondag is het Wereld Eierstokkanker Dag, daarom vraagt ze meer aandacht voor dit onderwerp.



„Er is een grote kans dat mijn kanker terugkeert, maar ik focus mij daar niet op. Nee, ik leef nu echt in het moment.”

📷 EIGEN BEELD

„Het begon met een scala aan vage klachten. Ik was al een jaar aan het rommelen met mijn gezondheid. Ik was heel heftig en onregelmatig ongesteld, maar schoof dit af op mijn endometriose. Mijn zoon, Tom (9), is geboren met een spoedkeizersnede en daar heb ik deze chronische ziekte aan overgehouden. Naast mijn onregelmatige menstruatie begonnen er darmklachten te ontstaan. Ik kon bijna niks meer verdragen, maar ik nam aan dat dat door een burn-out kwam. Ik had het druk op mijn werk en het runnen van mijn gezin kostte veel energie. Het zou allemaal wel overwaaien als ik genoeg rust nam.”

Eierstokkanker

„De klachten hielden aan. Gelukkig nam de huisarts het serieus. Mijn uitstrijkje zag er goed uit, maar hij wilde graag verder onderzoek doen. In het ziekenhuis kreeg ik

een echo en MRI-scan. Er was een duidelijke cyste te zien op mijn eierstokken. Desalniettemin maakte ik mij niet te veel zorgen. Een cyste is vaak goedaardig, dus ik ging van het beste uit. Ik was samen met mijn man en zoon op vakantie in Denemarken toen ik het slechte nieuws kreeg. Uit het biopt dat ze van de cyste hadden genomen bleek dat ik eierstokkanker had. Op zo'n moment stort je wereld even helemaal in. Toch besloot ik al vrij snel mijn schouders eronder te zetten. Ik voelde me veel te jong om te sterven en ging er alles aan doen om deze kanker te overwinnen."

Kinderwens

„Na drie chemotherapieën hebben ze de hele mikmak eruit gehaald. Mijn baarmoeder, eierstokken en het grote inwendige vetschort werden verwijderd. Er zaten ook een paar uitzaaiingen in mijn buikvlies, dus daar is ook een groot deel van weggeschraapt. Gelukkig had ik geen kinderwens meer. Tijdens mijn eerste zwangerschap is Tom met een spoedkeizersnede gehaald vanwege het HELPP-syndroom, een vorm van zwangerschapsvergiftiging. Het was ontzettend heftig en de artsen zeiden dat de kans op herhaling bij een tweede zwangerschap groot was. Mijn man en ik wisten dus al dat er geen tweede kindje meer zou komen."

Overgang

„De operatie zorgde ervoor dat ik direct in de overgang kwam. De opvliegers wisselden elkaar in razend tempo af. Toch bleef ik positief. Ik was schoon verklaard! De artsen feliciteerden mij zelfs met de buitengewoon goede uitslag. De resultaten zagen er enorm goed uit, waardoor ik voor mezelf het hoofdstuk durfde af te sluiten. Ik had de ziekte overwonnen."

„Mensen spreken vaak van een leven voor en een leven na kanker. Dat is ook echt zo, maar ik had alles goed kunnen afsluiten. Tot eind 2021. De artsen zagen dat de tumormarkers in mijn bloed waren toegenomen. Zij vonden het nog niet alarmerend. De waardes zagen er nog steeds goed uit. Toch wilde ik dat het verder werd onderzocht. Uit de CT-scan bleek dat de tumor was teruggekeerd. Dit keer zat het in mijn middelste buikspieren. Het traject begon weer van voor af aan. Het ging allemaal in een sneltreinvaart. Het was zwaarder dan de eerste keer, omdat ik nu wist wat me te wachten stond. Ze hebben alles kunnen weghalen, maar ik sloot het traject met een heel ander gevoel af. Ik weet nu namelijk dat de kans vrij groot is dat de kanker binnen een aanzienlijk korte tijd weer terugkeert."

Ziekenhuisafspraken

„Mijn leven ziet er door alle operaties heel anders uit dan voorheen. Ik moet maandelijks naar het ziekenhuis voor mijn wond en om de twee à drie maanden naar de oncoloog. Ook ga ik wekelijks naar fysio- en oedeemtherapie, waardoor ik minimaal drie zorgafspraken in de week heb. Mijn zoontje weet er gelukkig goed mee op te gaan. In het begin was het voor hem moeilijk om te beseffen wat mijn ziekte precies inhield. Inmiddels heeft hij daar meer besef bij. Wij vertellen gewoon eerlijk wat er aan de hand is, zodat hij het niet zelf gaat invullen. Gelukkig wordt hij op school enorm goed opgevangen. Hij krijgt daar de kans om alles te bespreken en ook thuis zijn we heel open naar elkaar.”

In het moment

„Zelf probeer ik niet te veel achterom te kijken, daar word je alleen maar chagrijnig van. Vorige week ben ik veertig geworden. Ik wilde dit in eerste instantie vieren met een groot feest, maar daar heb ik de puf niet meer voor. We hebben het daarom gevierd met een barbecue. Mijn leven zal er nooit meer hetzelfde uitzien. Ik probeer het gewoon op een andere manier invulling te geven. Er is een grote kans dat mijn kanker terugkeert, maar ik focus mij daar niet op. Nee, ik leef nu echt in het moment. Je weet namelijk niet hoe lang je nog hebt en dat besef ik maar al te goed.”

Heb jij eierstokkanker en wil je in contact komen met lotgenoten? Neem dan een kijkje op olijf.nl.

Bron: <https://www.telegraaf.nl/vrouw/411038494/christel-40-kreeg-de-diagnose-eierstokkanker-ik-was-veel-te-jong-om-te-sterven>